

IOANA LEE

ESEURI DIN CAPITALA LUMII

EDIȚIE BILINGVĂ

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	11
I. SIMPLE GÂNDURI	13
Dilemele unei scriitoare de memorii.....	13
Religie și credință.....	17
Nunți	18
Proprietate intelectuală.....	20
Adevărul nu e întotdeauna dureros.....	22
Căsătoriile internaționale	25
II. ASPECTE DIN COPILĂRIE	28
Înțelepciune americană.....	28
Viziunea unui copil asupra comunismului	37
Portocala vs. George Michael.....	40
Cuvintele tatălui meu	43
III. PROVOCĂRILE MELE CULTURALE ÎN SUA	48
Visul românesc versus coșmarul american 1.....	48
Visul românesc versus coșmarul american 2	51
Visul românesc versus coșmarul american 3	57
Visul românesc versus coșmarul american 4.....	62
Visul românesc versus coșmarul american 5	66
Visul românesc versus coșmarul american 6	69
S***hole Countries – Țări de rahat	71
Impotența culturală și alte lecții pe care nu le-aînvățat de la mama ta 1	73

Impotența culturală și alte lecții pe care nu le-ai învățat de la mama ta 2	75
Importanța în continuă creștere a României	77
Mândrie și/sau prejudecată	79
Latura criminalistică a SUA	80
Măgar sau elefant?	82
Detectiv particular versus gigolo	83
Mulțumesc foarte mult!	85
Încercările prieteniei	87
Business Class	91
IV. PRIVIND ÎNAPOI PESTE ȘAPTE MĂRÌ	94
Toaleta japoneză	94
Noriko-san	96
La multe mile depărtare de casă	97
Inazoo Nitobe	99
Păstrăv coreean	101
V. PE ORBITA CĂSNICIEI	104
Costisorul meu nume de familie	104
Sunt o infractoare	106
Iubire și foamete	108
Mariajul	109
Idioată	110
Ziua Recunoștinței	111
VI. SOCIO-MINUSURI	114
Neînțelegерile cauzate de cuvântul „F***“	114
Portretul (nu chiar) al unei doamne	117
Bani... Mulți bani!	122
Bebeluș și coronițe	124
Balul Meridian	125
Tocilara narcisistă	128
Şoferul de taxi	131

A bea	133
Ipocrizia în Washington, DC (Partea 1)	134
Ipocrizia în Washington, DC (Partea a 2-a)	137
Poliția modei	139
R. S. V. P.	140
Țigan	142
VII. SINELE	146
Sănătate, fitness și frumusețe	146
Sinele	148
Cărți	149
Frumusețea și bunătatea	149
Bărbații	150
Seducția limbii	152
Nikita	154
Aeroporturi și insule	158
Nu citiți acest blog!	158
VIII. MINUNATA LUME NOUĂ	161
Adevărul despre relația mea cu FBI-ul	161
Arta de a însela și cum să o stăpânești	169
Spionul rus	173
Persoana mondenă	178
Fata-bună-din-vecini tipic americană	180
Hărțuirea sexuală	183
O familie americană	186
Afro-american	188
Baseball	190
Halloween	192
Snobul din punct de vedere geografic	194
IX. MINUNATA VIAȚĂ NOUĂ	197
A conduce o mașină în America	197
De ce iubesc SUA	200

Sachi	203
Saloanele cosmetice	205
Jurământul	209
Prietenii mei	211
Călătorie în Țara Sfântă 1	214
Călătorie în Țara Sfântă 2	217
Călătorie și turism	220

CUVÂNT ÎNAINTE

„A scrie este o formă de terapie; uneori mă întreb cum se face că aceia care nu scriu, nu compun muzică sau nu pictează reușesc să scape de nebunie, de melancolie, de panică și de teama care e inherentă unei posturi umane.“ (Graham Greene)

Această carte este o colecție de *blog-entry*-uri pe care le-am scris între 2009 și 2013. Ele exprimă, pur și simplu, unele gânduri pe care le-am avut la vremea respectivă. Ceea ce am scris a fost adevărat. Însă acum nu mai sunt de acord cu modul în care am scris. Nu pentru că lucrurile s-au schimbat, ci pentru că structura mea interioară s-a schimbat. La fel și circumstanțele vieții mele. Am mai îmbătrânit, am pierdut câteva persoane în această „călătorie“ și am înțeles că nu mai înțeleg nimic, nici măcar pe Dumnezeu. Însă asta nu mă oprește să împărtășesc totul cu voi, amintirile și punctele de vedere care adesea sunt captive la granița dintre culturi, limbi diferite și interpretări greșite.

Înainte de a-mi face onoarea să citiți cele ce urmează, v-ăș rugă să rețineți că nu mă iau prea în serios pe mine însămi. Să-nceapă jocul cuvintelor!

Ioana Lee
 2018, Washington, DC
www.ioanalee.com

I. SIMPLE GÂNDURI

Dilemele unei scriitoare de memorii

Scriu memorii. Am început să fac asta din întâmplare și apoi în mod deliberat. Vă puteți da seama că scriu memorii prin simplul fapt că încep toate propozițiile (bine, aproape toate) cu „eu“. Lăsând la o parte caracterul narcisist al acestui pronume, el îmi oferă posibilitatea de a spune poveștile aşa cum le percep eu, din perspectiva mea. „Eu“ și cu „mine“ sunt poate cele mai importante instrumente pentru o scriitoare de memorii.

Nu m-am luat niciodată prea în serios și nici viața în general. Nu aș fi făcut față altfel. Încerc să tratez oamenii și diversele situații care îmi apar în cale cu seriozitate, dar folosesc umorul ca pe un mecanism de protecție a sănătății mele mintale. Restul timpului plâng. S-ar părea că cititorii (cei care iubesc să citească – în ziua de azi trebuie să fii foarte precis) sunt atrași de descrierile ample ale unor emoții private.

Am publicat 4 cărți de memorii. Acum, mulți dintre cei care mă cunosc, dar nu sunt cititori – sau cel puțin nu citesc cărțile mele (slavă Domnului!) –, mă întrebă lucruri precum: „Ce ai mai făcut? Ai mai scris vreo poveste dintr-aia despre viața ta?“, urmate de un zâmbet ironic dar prietenos.

După a treia carte am intenționat să nu mai scriu non-ficțiune. Însă, deoarece în viața mea se întâmplă multe lucruri,

ceea ce o face nemaipomenit de interesantă pentru unii oameni, m-am gândit: „Ce naiba? Dacă viața mea nu mi s-ar fi întâmplat mie, nu aş crede că e posibilă, aşa că măcar să scriu despre ea“.

Încercând cu fervoare să descriu întâmplări, sentimente și oameni în cele mai mici detalii, am pierdut din vedere impactul pe care demonii mei de artistă îl vor avea asupra celor care apar în poveștile mele. Nu mi-a trecut niciodată prin cap faptul că aş putea, fără să-mi dau seama, să rănesc sau să nu descriu fidel unele persoane. E adevărat că prin mintea mea nu se perindă prea multe gânduri logice, dar măcar simțul decentei ar fi trebuit să mă opreasca din a scrie anumite lucruri. Pe de altă parte, non-ficțiunea nu ar mai avea nicio valoare dacă ar trebui să umplu propoziții și pagini întregi cu plătitudini irelevante sau personaje anoste. Trebuie să spui adevărul atunci când scrii despre oameni din viața reală.

Am fost adeseori încurajată să scriu ficțiune. Deși am cele mai bune intenții – și o minte creativă, cu o imagine de borodantă – tind să cred că întâmplările din viața reală bat orice scenariu închipuit.

De-a lungul anilor, mi-am antrenat creierul și ochii să observe totul. Nu de puține ori mi se întâmplă să fiu în oraș cu prieteni sau cu familia și să înregistrez conversații întregi, miroșuri, atitudini, ipocrizie, bunătate, bucurie, discursuri, glume... și în capul meu încep să scriu. Deși cei apropiati mie se supără uneori pentru că par distantă și cu mintea în altă parte, nu știu că ei sunt LITERALMENTE în gândurile mele (la fel cum și eu sper că sunt în rugăciunile lor).

Este uimitor cum, doar mergând pe stradă, savurând o ceașcă de ceai sau participând la un eveniment, întâlnesc

oameni care, deși este prima dată când ne vedem, sunt dispusi să îmi spună povestea vieții lor pentru că au auzit că sunt scriitoare.

De când a fost publicată și cea de-a patra carte scrisă de mine (în Statele Unite încă nu), nimeni nu mai vrea să mă vadă. Exagerez, dar toți știu că există o nouă regulă dacă vor să petreacă timp sau să lucreze cu Ioana. Orice mi se spune direct sau în prezența mea poate fi folosit în următoarea mea carte sau pe blog. Trebuie să te resemnezi cu gândul că tratamentul tău cosmetic pentru curățarea spatelui va fi menționat într-un paragraf, comentariul tău prostesc despre delfini va fi făcut public, iar perorațiile despre maimuțele cât un deget vor fi la loc de cinste în următoarea mea poveste.

Nu te îngrijora. Chiar dacă te află în pericol cunoșcându-mă, vei fi într-un pericol și mai mare dacă nu râzi împreună cu mine. Mulțumesc din suflet tuturor pentru prietenia și sprijinul vostru. Vouă vă datorez totul! Si NU, nu voi dezvălu-i niciodată ceva ce mi se spune în confidență. Pot încă să fiu o prietenă bună atâtă timp cât mi se permite să fiu scriitoare.

Moda

Sunt destul de sigură că majoritatea oamenilor înțeleg greșit conceptul de modă. Moda este un stil de viață. O formă artistică de autoexprimare. O carte de vizită care te face cunoscut celorlați. Un mesaj de întâmpinare.

Moda nu presupune ca niște designeri fascinanți să apară cu idei noi și să ni le impună nouă, muritorilor de rând, sau să ne testeze dacă îndrăznim cumva să nu ne conformăm în a arăta într-un fel anume. Moda nu e menită să încorseteze

Reșoamenii prin anumite tendințe și să-i limiteze la a purta fie fuste lungi versus pantaloni scurți, fie negru versus galben.

De asemenea, moda nu presupune o uniformă: iarna asta purtăm toate cizme lungi până peste genunchi, cu toc înalt și haine de blană, iar cine nu va purta va fi singura oaie rătăcită... Moda este o sugestie elegantă care e pusă în practică diferit, în funcție de individualitatea și bogăția interioară a fiecărei persoane. Moda înseamnă să urmezi o tendință în timp ce-ți creezi propriul stil care să te reprezinte. Moda nu înseamnă să copiezi în vestimentație, ci mai degrabă să te îmbraci original. A fi în rând cu moda nu înseamnă că trebuie să citești toată ziua reviste de specialitate, sau să încerci cu disperare să capeți un aspect pe care tu l-ai reperat la un supermodel de 18 ani, slab și înalt de 1,80 m.

A fi în rând cu moda nu presupune nici a fi bogat. Dar cere să te respecti atât cât să-ți calci tricoul tău negru de 5 dolari și să-l asortezi cu o pereche decentă de jeans, în contrast cu varianta de a purta un tricou șifonat verde cu buline purpurii, asortat cu un șort în dungi roz și albastre (cu toate că și varianta asta poate constitui o declarație de intenție în modă, doar că puțintel cam greu de suportat pentru ochii sensibili la estetică!).

Moda înseamnă distractie. Libertate. Moda înseamnă să te exprimi pe tine, să arăți cine ești, nu cine ai vrea să fii. Moda înseamnă să porți cu bună dispoziție hainele, în contrast cu varianta: „trebuie să port genul ăsta de haine“. Moda presupune cu siguranță să fii suficient de creativ încât, atunci când toată lumea poartă rochia neagră de cocktail, lungă până la genunchi și cu eternul șirag de perle... tu să lași perlele și să adaugi o mică broșă, sau să porți pantofi roșii fără a te teme de ceea ce vor gândi alții despre tine.

Revenind, aş spune că moda trebuie să exprime cine suntem, în diferite etape din viața noastră. E cartea de vizită pe care le-o oferim celor cu care nu vom face cunoștință niciodată. E declarația: „Mă îmbrac în felul în care simt să o fac, aşadar sunt un individ și nu o oaie oarecare ce-l urmează pe păstor“. (Asta ar trebui să revină doar interacțiunilor spirituale.)

Și, în cele din urmă, moda nu se opune stilului. Cele două sunt într-un maraj. Cumperi moda pentru că ai stil și, desigur, e valabil și invers.

P.S.: Acesta e unul din multele bloguri despre stil și modă pe care le voi posta.

Religie și credință

Trebuie să recunosc că sunt confuză din punct de vedere religios. M-am născut atee, am fost botezată creștină, mai exact, ortodoxă, apoi am fost influențată de protestantismul bunicilor, apoi m-am îndrăgostit de un şintoist, apoi am trăit pentru un timp într-un templu budist, apoi am descoperit frumusețea hinduismului, apoi mi-am făcut o mulțime de prieteni musulmani cu care am petrecut și Ramadanul, apoi i-am descoperit pe evrei și, pur și simplu, îi iubesc pe TOTI!!!

Astfel că m-am decis să rămân creștină pentru că îl iubesc pe Iisus și vreau să duc mai departe tradiția strămoșilor mei, în acest sens. Nu știu însă ce fel de creștină sunt, pentru că, atunci când am fost botezată, nu aveam capacitatea de a vorbi pentru a-mi exprima o opinie, iar eu nu agreez ca lucrurile să-mi fie impuse. Însă eu respect, admir și apreciez și învățările lui Buddha, nu ca o religie, ci ca o filosofie de viață, ca și frumusețea Cărtii Sfinte a Coranului, profunzimea scrierilor

CONTENT

PREFACE	229
I. JUST THOUGHTS	231
Woe to the Memoir Writer	231
Fashion	233
Religion and Faith	234
Weddings	235
Intellectual Property	237
The Truth Doesn't Always Hurt	239
International Marriages	241
II. GLIMPSES OF MY CHILDHOOD	244
American Words of Freedom	244
A Child's View of Communism	253
The Orange vs. George Michael	256
My Father's Words	258
III. CULTURAL CHALLENGES IN USA	263
The Romanian Dream vs. The American Nightmare 1 ..	263
The Romanian Dream vs. The American Nightmare 2 ..	267
The Romanian Dream vs. The American Nightmare 3 ..	273
The Romanian Dream vs. The American Nightmare 4 ..	278
The Romanian Dream vs. The American Nightmare 5 ..	283
The Romanian Dream vs. The American Nightmare 6 ..	286
S***hole Countries	288

Cultural Impotence and Other Lessons You Failed To Learn...from Your Mother	289
Cultural Impotence and Other Lessons You Failed To Learn... from Your Mother (continued)	292
Romania's Growing Importance.....	294
Pride and/or Prejudice	295
The Forensic Side of USA.....	297
Donkey or Elephant?	299
Private Dick vs. Gigolo.....	300
Thank You Very Much.....	301
The Challenges of Friendship	303
Business Class	306
IV. LOOKING BACK OVER SEVEN SEAS.....	309
Japanese Toilet	309
Noriko-san.....	311
Miles Away From Home	312
Inazoo Nitobe	314
Korean Trout	316
V. ON THE ORBIT OF MARRIAGE	318
My Expensive Last Name	318
I'm a Criminal	319
Love and Starvation.....	322
Marriage.....	323
Idiot	324
Thanksgiving	325
VI. SOCIO-MINUSES	328
The "F" Word Misunderstood	328
The Portrait Of A Lady (Not!)	330
MONEY. Lots of MONEY!.....	335
Toddlers and Tiaras	337
The Meridian Ball	339

The Narcissistic Nerd.....	341
Taxi Driver.....	344
Drinking.....	346
Hypocrisy in Washington D. C. (Part 1)	348
Hypocrisy In Washington D. C. (Part 2)	350
Fashion Police	352
R. S. V. P.	353
Gypsy.....	355
VII. SELF	359
Health, Fitness and Beauty	359
Self	361
Books	361
Beauty and Goodness.....	362
Men	363
The Language Seduction	365
Nikita.....	367
Real Life Blonde: Tanzanian vs. Tasmanian Devil	370
Airports and Islands.....	371
Do Not Read this Blog.....	372
VIII. BRAVE NEW WORLD.....	375
The Truth About My Relationship with the FBI.....	375
The Art of Deception Starts Early.....	383
The Russian Spy.....	386
All American Girl Next Door	392
European Pool	393
Sexual Harassment.....	395
An American Family	398
African-American	401
Baseball	402
Halloween	404
Geographic Snob	406

Respect	
IX. BRAVE NEW LIFE	409
Driving in America	409
Why I love USA.	412
Sachi.....	415
Beauty Salons.....	417
The Oath	421
My Friends.....	423
Trip to Holy Land (Part 1).	426
Trip to Holy Land (Part 2).	429
Travel and Tourism.	431

PREFACE

"Writing is a form of therapy; sometimes I wonder how all those who do not write, compose or paint manage to escape the madness, melancholia, the panic and the fear which is inherent in a human situation." (Graham Greene)

This book is a collection of blogs (essays) I've written between 2009 and 2018. They are just simple thoughts the way I felt them at the time. What I wrote was true. The way I wrote is what I disagree with now. Not because the facts have changed, but my inner structure did. My life circumstances as well. I got older; I lost a few people on this journey; I understood that I no longer understand anything, not even God. But that does not prevent me from sharing with you my memories and perspectives often caught in between cultures, languages and misinterpretations.

Before you do me the honor of reading this, please remember I do not take myself too seriously. So neither should you. Let the game of words begin!

Ioana Lee
2018, Washington DC
www.ioanalee.com

I. JUST THOUGHTS

Woe to the Memoir Writer

I am a memoir writer. I became one quite by accident, then by choice. You can tell I am a memoir writer by the simple fact that I start every single sentence (ok, most) with "I". Apart from the narcissistic value of "I", there is also the benefit of telling stories as they seem to me, from my perspective. Me, myself and I are, perhaps, the most important tools for the memoir writer.

I've never taken myself nor life too seriously. I couldn't handle it. Overall, I try to take people, situations, etc...seriously, but I use laughter as a mental protection mechanism. The rest of the time I'm crying. Apparently, this lavish written display of private emotions gets reader's attention. People who enjoy reading, that is. One needs to be highly specific these days.

I have published 4 books of memoires. By now, many of those who know me, but are not readers – or at least not readers of my books (thank God) – ask me things like, "so, what have you been doing? Busy writing another of those 'my life' stories?" An ironic, yet friendly smile usually follows.

You see, after the 3rd book I intended to stop writing nonfiction. But as my life happens to be highly intense and amazingly interesting to some people, I thought "What the

heck, if my life didn't happen to me I wouldn't believe it, so I might as well write about it."

In my passionate endeavor to describe facts, feelings and people in the most minute details, I failed to comprehend the impact my artistic demons would have on the victims of my stories. It never once crossed my mind the thought that I might, unknowingly, hurt or misrepresent people. Now logical thought rarely occurs in my mind regardless, but a certain sort of decency might have prevented me to write some of my truths. But then, there's no value in writing non-fiction if I have to veil entire sentences and pages in gold plated irrelevant, dispassionate characters. You have to keep it real if you are writing about real people.

I have been encouraged by many to write fiction. While I have the best intentions – and a fairly sick and creative mind – I still believe that what I see, experience in real life beats any imaginary human scenario.

Over the years, I have literally trained my brain and my eyes to notice everything. It is often common that I can be out with friends and family and I mentally register entire conversations, perfumes, attitudes, falsities, kindness, fun, great speakers, jokes...and I start writing. In my head. While those close to me are sometimes upset because I seem distant and distracted, they don't know that they are LITERALLY in my thoughts. (And I hope I'm in their prayers.)

It is astonishing to me that while simply walking down a street or sipping some tea or going to an event, I'd meet someone for the first time who'd tell me their life story because they've heard I was a writer.

Since my 4th book was published, nobody wants to see me. Well, not really, but they all know there's a new rule if want to hang out or work with Ioana. What you say to me or in my

presence could become great fodder for my next book or blog. You just have to accept the fact that your squeaky-clean 'back facial' will be mentioned in a paragraph, your ignorant comment about dolphins will be revealed, or your blabbering about finger monkeys will headline my next story.

Don't worry. While you are at high risk of knowing me, you'd be at an even higher risk of not laughing with me. So, a big 'thank you' all for your friendship and support. I owe it all to you! And NO, I will never reveal anything trusted to me in confidence. I can still be a good friend, if you allow me to be a writer.

Fashion

I'm pretty sure most people completely misunderstand the concept of fashion. Fashion is a life-style. An artistic form of self-expression. A statement business card. A greeting.

Fashion does not mean that amazing designers come up with ideas and force them upon us, mortals, or challenge us to dare not look a certain way. Fashion is not meant to chain people to trends and limit them to long skirts, vs. short pants, or black vs. yellow.

Fashion is also not mean to be a uniform. This fall we all wear over the knee high heel boots, and fur coats or we will be the only sheep going astray. Fashion is an elegant suggestion that is put into practice by each person's individuality and inner richness. Fashion is when one follows a trend while creating his own signature style. Fashion is not about plagiarism in clothing, but rather originality of dressing. Being fashionable does not mean you have to read specialty magazines all day, or desperately try to achieve a look that you saw on a 6'0 tall, skinny, 18-year-old supermodel.